

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtute
Et Statu Religionis**

Qvo Quid Contineatur, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari prouenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

IV. An confessionis vsus, & frequentia conuenienter in Societate instituta
sit, ac primùm de generalibus confessionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

Vide *Ar. 1. lib. 7. 6. 40.*

Frequentia bis in mēse.

XI. *Frequentia singulis hebdomad. in Societ.*

Cardin. quæst. 3. & 4. alij. Citatur etiam Oldradus conf. 122. & de monialibus expresse Trident. sess. 25. de regularib. cap. 10. An verò hæc obligatio sit ex proprio præcepto, vel solum per modum simplicis ordinationis, nunc non disputo, videantur quæ dixi in 3. tom. disput. 70. sect. 2. Ultra hoc commune ius, aliquæ religiones frequentiore vsum huius diuini Sacramenti obseruant: nam D. Hieronymus in regula monialium (si illius est) cap. 19. statuit vt bis in mense, vel sæpius communicent, & similiter in cōstitutionibus Minorum factis à Guiliel. Freder. c. 4. & à Ioan. Capistr. c. 7. statuitur, vt decimo quinto quoque die fratres, in conuentuali Missa communicent.

Societatis autem constitutio octauo quoque die communicare præcipit, Reg. 6. in summar. constituit. Constat autem oportet, & sanctissimum Sacramentum Eucharistie accipiant octauo quoque die. & habetur in exam. cap. 4. §. 25. vbi additur limitatio, nisi confessarius aliquod esse ad communionem impedimentum videretur. Quod non solum de impedimento necessario intelligendum est, id enim addere non oportebat, sed etiam de quocunque genere impedimenti, ratione cuius consilius videatur communionem differre. Itaque qui consilio seu iudicio confessoris communionem differt, contra regulam non facit: idemque est de iudicio superioris, vt expresse declaratur 3. p. constit. cap. 1. §. 11. vbi dicitur: Nisi aliqua de causa aliud superiori videretur. Est autem ibi notanda particula, scilicet, cum dicitur, & octauo quoque die saltem ad confessionis, & communionis sacramentum accedant, nam per dictam particulam indicatur, hanc debere esse minimam frequentiam, & consequenter insinuat maior non denegari, sed permitti. Tamen in 4. p. constit. c. 4. §. 3. hoc amplius explicatur in declaratione lit. B. frequentius (dicitur ibi) quam octauo quoque die communicare: non nisi peculiares ob causas, & potius necessitas, quam deuotionis habitus ratio permittitur. Sed in hoc loco sermo peculiariter est de scholasticis, qui propter occupationem, vel distractionem studiorum non permittunt frequentius communicare, nisi cum dictis limitationibus. In prioriautem loco generalior sermo est de his, qui in probationibus versantur, & ideo non tanta limitatio adhibetur. Et similiter in 6. p. constit. cap. 3. §. 2. vbi etiam generalis est sermo de omnibus iam Societati incorporatis, solum negatiue dicitur: *Differri autem non debet communicatio ultra octo dies, & ita declaratur, in regulis Rectoris reg. 34. vbi adduntur duo.* Primum cum scholasticis dispensari posse, vt diebus solennibus, etiam communicent, cuiusmodi sunt festa Apostolorum, & maiora alia. Secundum vt coadiutoribus, & his qui literis non dant operam, longe facilius concedi possit, vt intra hebdomadam communicent.

XII. *Octo dierum frequentia antiquitati consona.*

Hæc ergo frequentia octauæ diei inuolabili ferè consuetudine recepta est, ita vt rarissime illa exceptio, nisi confessor, vel superior aliud iudicet, ad votum applicetur, nisi causa agritudinis: atque etiam tunc, quoad fieri potest, procuratur, vt communicatio infirmorum ultra octo dies non differatur, vt in regula 13. infirmarij præcipitur, estque hic mos antiquorum monachorum moribus consentaneus, nam licet separatim in cellulis habitarent, saltem dominicis diebus ad Ecclesiam conueniebant, vbi de manu præsentis Eucharistiam accipiebant, vbi de manu præsentis Palladij colligitur, cap. 38. de Pachomio & sociis, & cap. 59. & 61. de aliis: & ex Sozomeno lib. 3. Historia, cap. 14. Hinc Cassianus collat. 23. cap. vlt. reprehendit monachos, qui specie timoris, & reuerentiæ multum differunt communionem: *Aestimantes (inquit) non nisi iustos & immaculatos debere præsumere, & non potius vt sanctos, mundosque nos sua participatione perficiant: qui profecto (ait) maiorem arrogantia præ-*

sumptionem, quam declinare sibi videntur, incurrant, quia tunc cum ea percipiunt dignos se eius perceptione diiudicant: multo enim iustius est, vt cum hac cordis humilitate, qua credimus, & fateamur illa sacrosancta mysteria, nunquam pro merito nos posse contingere, singulis ea dominicis ob remedium nostrarum agritudinum præsumamus, &c.

Et ita etiam receptum est in ordine Cisterciensium, cap. 25. suarum definitionum. Ac denique de sancto Onuphrio refertur quod singulis dominicis diebus de manu Angeli communicaret, Volaterran. lib. 17. Sabelli. lib. 2. cap. 2. Idem consilium communicandi singulis hebdomadibus, fuit ab Augustino traditum epist. 118. ad Ianuar. & nomine eius habetur in lib. de Eccles. dogmat. cap. 53.

Vide thea- trum vici- tum ex Ma- rullo l. 4. c. 12. Muscum l. 1. c. 10.

XIII. *Hæc frequen- tia nunc ac- commodator.*

Et licet olim maior frequentia fuerit in vfu fidelium, non solum Apostolorum temporibus, vt ex Actibus constat, viderique potest de eo Lorin. c. 2. versu 41. à §. deinde sequitur, vbi alios adducit, sed etiam postea per plures annos, vt ex Anaclet. c. peracta, de consecr. d. 1. Hieronym. Apolog. contra Iovinian. & epistola ad Luciniam, Chrysost. homil. 5. in epist. ad Timoth. & 28. in 1. ad Corinth. Cyprian in expositione orationis Dominicæ. Ambros. lib. 5. de sacram. cap. 4. & aliis antiquis Patribus intelligimus: nihilominus his frigidis temporibus, hæc frequentia satis magna iudicatur, vt etiam attigimus disp. 69. de sacram. sect. 4. conclus. 3. præsertim pro tota aliqua communitate. Nam D. Bonau. tom. 2. de processu relig. cap. 21. col. 4. vix dicit inueniri aliquem religiosum non sacerdotem, adeo sanctum, cui non sufficiat semel in hebdomada communicare, nisi ex speciali causa, vel in aliqua solennitate, vel extraordinaria deuotione. Ergo toti communitati religiosæ hæc frequentiam non solum permittere, sed etiam ex regula præcipere satis magna concessio est: fuit autem huic nostre religioni valde conueniens, tum propter generalem rationem, quia hoc sacramentum est fons totius sanctitatis, & perfectionis, tum ob specialem necessitatem huius status, nam ad securius tractandum cum proximis, indiget maiori frequentia, maioriq; vnione cum Christo; tum præterea, quia cum Societatis institutum sit proximis ad frequentiam sacramentorum mouere, expedit maximè vt ipsa exemplo præeat: tum denique in odium hæreticorum huius temporis, qui de hoc sacramento, eiusque frequentia male sentiunt.

Ratiōne eius in Societate.

C A P V T I V.

Utrum confessionis vñs, & frequentia conuenienter sint in Societate instituta: ac primum de generalibus confessionibus.

QVod frequentia huius sacramenti in quolibet statu vtilissima sit, per se notum est: maximè in statu religioso, vbi maior puritas animi postulat, & facilius etiam potest frequentissime confessio fieri. Vnde quoad hanc partem nullus est, qui non maximè laudet Societatis institutum: ex vi cuius debent omnes non sacerdotes, octauo quoque die confiteri cap. 4. exam. §. 25. 3. p. constit. c. 1. §. 11. 4. p. c. 4. §. 3. sacerdotes etiam debent, vt minimum octauo quoque die confiteri, vt in eodem loco examinis dicitur. Additur verò in regula 3. sacerdotum, quod licet ex constitutione ad hoc tantum teneantur, attamen conducet sæpius in hebdomada confiteri. Quæ verba sufficiunt, vt pro regula id positum esse intelligatur ei, qui semel facere decreuit, quod melius est. In his ergo frequentie consiliis, nulla est difficultas, nā talis frequentia, sine dubio laudabilis est: imò interdū Patres maiorem cōsulunt: Bona-

X. *Frequens confessio commendatur.*

Bona vent. enim in regula nouitiorum c. 3. circa finem. etiam quotidianam consulit; sed aliud est de consilio particulari, aliud de regula pro tota communitate posita, in qua prædicta frequentia, est sine dubio sufficiens, & in tali statu secundum prudentiam, necessaria. Nihilominus tamen in quibusdam circumstantiis, quæ circa hunc usum præscribuntur, nonnulli impeerunt.

II. Confessio-
generalium
annua vel
semestru in
Societate
repositio.

1. obiectio
contra hanc
repositionem.

Altera ob-
iectio.

Primò, in eo quod confessionis generalis vel totius vitæ, vel annuæ, vel semestres exiguntur, c. 4. Exam §. 10. & 41. ubi in primo loco postulat confessionis generalis totius vitæ; & postea, sexto quoque mense, ab vltima generali inchoando. Et idem repetitur 6. p. constit. c. 1. §. 2. & in sumario §. 5. Et ratio est, quia nemo obligari potest, ut peccata semel ritè confessa iterum confiteatur, ut ex tractatis in tomo de poenitentia disp. 18. sect. 4. num. 8. suppono. Propter quod aliqui moderni autores reprehendunt simile statutum Cisterciensis ordinis, ut Dionysius Cisterciensis in 4. d. 23. Ledesma 2. p. 4. q. 8. dub. 10. Palac. d. 17. disp. 7. col. 4. simile dubium nascitur ex alio statuto nostrarum constit. 3. p. cap. 1. §. 20. lit. G. & in sumario §. 6. quo decernitur, ut, si aliquis interdum alteri, quam ordinario confessori suo confiteatur, debeat cum primò ad ordinarium redierit, integrè omnia confiteri, ab vltima confessione, quam illi fecit, quod intelligitur etiam si confessiones intermedias, ex legitima facultate factas sint, in qua virtute præcipitur iterata confessio eandem culpam.

III. Ad ob-
iectio-
nem præced.

His verò obiectio-
nibus satisfacere difficile non est, si generalia principia sacramentalis confessionis probè teneantur. Primum enim constitutiones hæc, non ut rigoroſa præcepta, sed ut regularia consilia de meliori bono proponuntur. Nam de his constitutionibus sæpè dictum est, nō obligare per modum præcepti. Vnde ratio harum confessionum generalium in eis redditur, propter multiplicem spiritus utilitatem, quæ in ea re deprehenditur. Et iterum, propter magnam eius rei utilitatem parati esse debent. Non ergo præcipitur ut res necessaria, sed consultitur, ut utilis, de qua utilitate nemo scriptorum dubitat, ut videre licet in D. Thoma 4. d. 17. q. 3. art. 4. q. 5. Caiet. tom. 1. Opuscul. tract. 5. q. 4. Syluest. confessio. 1. q. 3. Medina C. de confessione 9. de utilitate iterandi confessiones. Vnde S. Bona vent. in regula nouitiorum c. 3, in fin. monet religiosum, ut annuatim generaliter confiteatur. Et Benedictus XI. in Extravag. Inter cunctas §. ceterum, de privilegiis, dixit, licet non sit necessarium, esse tamen salubre, saltem propter erubescendum, quæ magna est poenitentiae pars. Quod eadem ratione testatur Augustinus. cap. quem poenitet, de poenitentia d. 1. præter quam rationem, sunt etiam aliæ, quas in tomo de poenitentia prosequuti sumus.

IV. Instantia
occurritur.

Quia verò dicere quis potest, religiosam regulam, non utcumque esse consilium voluntarium, sed aliquam necessitatem inducere, vel decentiæ cuiusdam, vel etiam alicuius poenæ, addimus vltiori, quamuis absolute, & omnino ab extrinseco nemo cogi possit ad iteratam confessionem, posse tamen supposito priori consensu per votum, promissionem, aut pactum, ut est communis sententia, quam loco allegato tradidimus, viderique possunt Maior 4. d. 17. q. 6. Henric. quodlib. 7. q. ad 1. in contrarium. Medina C. de confess. q. de confess. fratris ex priuilegio facta, dub. penult. Nauar. c. placuit, de poenit. d. 6. num. 18. cap. fratres, de poenit. d. 5. n. 30. Gerson Alphab. 25. lit. F. In præsentem autem interuenit proprius consensus, per quem voluntariè acceptatur illa qualiscunque obligatio regulæ: nam ille, qui Societatem ingreditur, liberè ingredi vult, & sub ea conditione recipitur, ut per confessionem generalem debeat ad illud statum præparari. Et eodem modo volun-

tariè se subdit aliis constitutionibus præcipientibus confessionem generalem singulis annis, vel sex-
to quoque mense, non solum quatenus consue-
vult profiteri hunc statum secundum suam regu-
lam, quod satis est; sed etiam, quia statim in prin-
cipio ingressus, illis legendum datur institutum, &
compendium constitutionum, & regulæ commu-
nes, ubi hoc expresse continetur, ut supra visum est
tractando de ingressu Societatis. Atque hac ratione
simile statutum Cisterciensium approbatum est à
Summis Pontificibus, ut Nauar. refert dict. c. placuit,
de poenit. d. 6. n. 18. à quibus nostræ etiam consti-
tutiones confirmatæ sunt. Cistercienses etiam di-
cuntur habere simile statutum annuatim genera-
liter confitendi. Et paulo inferius alias similes con-
suetudines aliarum religionum referemus.

Vnde patet etiam responsio ad alteram obiectio-
nem, quia etiam illa constitutio proponitur per
modum regulæ religioſæ, & voluntariè accepta-
tur. Nec enim existimo per illam imponi obligatio-
nem rigorosam in conscientia, seu ex vi præcepti,
quia tantum est simplex quedam constitutio. Di-
ces, qui per occasionem itineris, vel alterius neces-
sitatis confiteatur peccatum aliquod referuati con-
fessori ordinario, vel culibet inferiori sacerdoti,
tenetur postea sub mortali comparere coram su-
periore, cui erat peccatum referuatum, & culpam
aperire ac satisfactorem offerre. Ergo similiter in
præsentem. Respondetur dato antecedenti, negando
consequentiā: quia ibi conceditur iurisdic-
tio sub eo pacto, & conditione, hic verò minime, sed sup-
ponitur prior confessio legitime facta simpliciter,
ac per se, & aliud solum datur ut consilium perfe-
ctionis, quod patet ex tenore verborum dictæ de-
clarationis, qui alij quam suo confessorio designat confite-
retur, debet postmodum (quantum recordari poterit) alium
suo confessorio totam suam conscientiam aperire, ut nō in-
gnorando, quod ad eam pertinet, melius in Domino pos-
sit eum iuvare. Ex quibus verbis constat, hanc locum
proponi ut simplicem regulam, non ut onus ne-
cessarium ex priori confessione, seu absolute
relictum.

Explicaturque amplius: nam si confessio præce-
dens fuit tantum de materia non necessaria, seu de
peccatis venialibus, constat non esse de necessitate
præcepti, illa postmodum confiteri: quia neque an-
tea fuisset, etiam si illa confessio prior proprio con-
fessori fieri potuisset. Quamvis enim teneatur reli-
giosus Societatis, ex vi regulæ, octavo quoque die
confiteri: tamen non cogitur ex vi religionis præce-
pti de omnibus venialibus integrè confiteri: ergo
multo minus obligabitur ex præcepto reperere in
confessione ea peccata venialia, de quibus semel ri-
tè confessus est. Si autè prior confessio fuit de mor-
talibus peccatis, licet illa fuerit de necessitate prio-
ris confessionis, tamen eo ipso quod de illis absolu-
tio sacramentalis absolute, & simpliciter data fuit,
iam non sunt materia necessaria, & ita venialibus
peccatis comparantur. Nec dici potest remissa fuisse
sub onere, tum quia illa non erant referuata, ut
supponimus, cum possent ab ordinario confessore
absolui: tum etiam, quia nullum tale onus, vel con-
ditio poenitenti declaratur.

Sed dices grauiſſimum esse onus huius regulæ,
etiam si tantum per modum regulæ obliget, & ideo
non fuisse etiam per modum consilij, seu directio-
nis religioſæ proponendum. Antecedens declara-
tur, nam si priora peccata fuerunt mortalia, & pla-
ne absoluta, intolerabile videretur, imò imprudens
illa iterum confiteri ordinario sacerdoti, nam est
iterum infamare se absque necessitate, si autè fue-
runt tantum venialia, & illa sunt ex regula necessa-
rio repetenda, sequitur teneri omnes de Societate,
ex vi regulæ integrè confiteri de omnibus venialibus
peccatis.

peccatis, & contra regulam agere; si aliquid omit-
tant, quod videtur durissimum. Sequela patet ra-
tione supra facta: nam si tenetur quis in eo casu re-
petere venialia prius confessa, multo magis obliga-
tus fuisset illa primò confiteri si potuisset; ergo ea-
dem ratione tenetur semper de omnibus veniali-
bus confiteri.

VIII. Verumtamen simile statutum ex ordine Carthū-
sæ, & sancti Hieronymi infra referemus: idemque
consilium invenitur in sancto Bonaventura in spe-
culo disciplina p. 2. c. 3. imò etiam sumitur ex Be-
nedicto XI. in dist. Extravag. ubi præcepit religiosis
confessoribus privilegiatis, moneant suos peni-
tentes, ut semel in anno confiteantur suis Parochis
integre de toto anno, quia licet hoc non sit necessa-
rium, est bonum. Multo autem maiori ratione ex-
pedit religiosis, non solum propter maiorem peni-
tentiam, & satisfactionem culpæ commissæ, sed
propter meliorem directionem in futurum, ut in
nostra regula significatur. Directio enim, & guber-
natio in futurum multum pendet ex cognitione
præteritorum, præsertim in spirituali, & interiori
gubernatione, ut in lib. 10. c. 6. nu. 2. ex doctrina Pa-
trum confirmabimus. Confessor autem ordinarius
ex vi sui muneris habet curam spiritualis regiminis
suorum penitentium, quorum vultus non agnoscit, nisi
ex confessione eorum, ideoque optimum consiliū
est, ut penitentes illis se omnino aperiant, ut ab eis
adiuvari possint.

IX. Vnde non est cur hoc graue onus reputetur, siue
præcedentia peccata mortalia fuerint, siue venialia.
Nam in utroque genere multum iuvare possunt, &
infamia nullius considerationis est, cum secretum
sit summum, & per veram contritionem, & signa
penitentiae omnino recompenſetur, apud pium,
& prudentem confessorem, qualem supponimus
futurum esse eum, de quo loquimur. Et quamvis
negari non possit, rem esse difficile in materia mo-
rali, tamen considerare oportet propterea rem non
poni sub necessitate præcepti, sed consilij, quod de
rebus arduis, & difficilibus dari solet, potestque
hec difficultas & propositum vincendi illam defer-
uire, ne fortasse libertas illa confitendi alieno, vel
extraneo confessori pariat, etiam aliquam liberta-
tem, vel facilitatem peccandi. Et ita responsum est
ad priorem partem obiectionis.

X. Ad alteram verò, fateor obligationem illam ex
regula, & ex maiori perfectione, ut ratio illa bene
probat. Nec enim B. Ignatius cogitabat de consien-
tia tantum peccatorum mortalium, quādo dicebat,
totam conscientiam debere esse manifestam con-
fessario, ut melius possit penitentem iuvare, loqui-
tur enim de conscientia religiosa, quæ & à peccatis
mortalibus esse debet longe aliena, moraliter, &
regulariter loquendo: & iuvanda est, non solum
ad vitanda peccata mortalia, sed etiam venialia,
& ad virtutum augmentum. Est autem hæc inte-
gritas prudenti, & sano modo intelligenda, quod
ad venialia peccata pertinet: non enim necesse est,
etiam secundum perfectionis regulam scrupulose
singula confiteri, & de numero peccatorum, vel mo-
do circumstantiarum sollicitum esse, id enim mole-
stum esset potius quàm utile, sed hoc solum dici-
mus ad illam regulam pertinere, ut nihil ex indu-
stria ob verecundiam, vel pudorem, aut timorem
infamiae taceatur, etiam si leve videatur, & ut bona
fide, mediocriterque diligentia facta, tota conscientia
ita manifestetur, prout ad maiorem confusionem
propriam, vel ad moralem ac sufficientem notitiā
confessoris, in ordine ad maiorem profectum satis
esse videbitur. Atque eodem modo sumendum est,
quod dicitur de repetenda confessione alteri facta,
si enim in ea nihil speciale fuerit, satis erit de hoc
ipso certior reddere confessorem proprium, nā
Franc. Suar. de statu relig. Tom. IV.

id satis est, ut intelligat totam conscientiam sibi
esse manifestam, & ita possit securus in illius regi-
mine procedere.

CAPUT V.

An reservatio peccatorum, quæ in Societate datur,
conveniens sit?

Similiter sicut & in præcedenti capite, dubitatum
est de alia consuetudine nostræ Societatis circa
hoc sacramentum, reservandi nimirum peccata su-
perioribus, & cogendi subditos, ut eis confiteantur:
nam hoc adeo est difficile subditis, ut periculo ex-
ponantur interdum committendi sacrilegiū, mul-
tilando confessionem, & ita recipiendo absolutio-
nem & Eucharistiam, prius quam se superiori ape-
riant. Deinde cum in toto ordine vitæ suæ, & in o-
mnibus actionibus, & muneribus maximè à supe-
rioribus pendeant, valde timent illis manifestari;
quia, & si propriam revelationem non vereantur,
vix sibi persuadebunt, quin illa notitia utantur, ad
gubernandos illos, & consequenter verebuntur, ne
aliquid molestum eis accidat, dū ea occasione, aut
privantur munere, vel actione, sed socio, vel loco
commodo, aut aliquid huiusmodi, & ita fit onerosa
confessio, quod maximè cauendum est. Illud deni-
que videtur in hoc usu nimis arduum, quia hac oc-
casione coguntur sæpe subditi, etiā sub gravamine
mortalis peccati, idem peccatum iterum confiteri
superiori, postquam ritè fuerat alteri confessori re-
velatum, & ab ea punitum, & sacramentaliter re-
missum, scilicet quando in absentia superioris, cui
peccatum reservatum est, datur licentia subdito
confitendi alteri reservatum; datur enim hæc facul-
tas, cum obligatione adeundi postea superiorem,
nata occasione. Nam quod hæc obligatio sit sub
mortali, in Societate declaratum est, ex mente B.
Ignatii à P. N. Claudio Aquaviva præposito gene-
rali. Hæc ergo tanta obligatio videtur nimis acer-
ba & periculosa.

Circa reservationem agere possumus vel de iure
speciali, quod in hoc Societas observat, vel de usu
eius, seu de facto. Quod ad primum spectat, dicimus
reservationem peccatorum propriam & specialem
esse consentaneam regulæ, & constitutionibus So-
cietatis. Nam 3. p. const. c. 1. §. 11. hoc supponit B. P. I-
gnatius cum dicit, confessorius non ignoret quos casus sibi
superior reservat: & subdit modum, & mensuram re-
servationis, non in particulari designando. Sed ge-
neratim dicitur, illi autem reservabitur, quos ab eo cogno-
sci necessarium videbitur, aut valde conveniens, quo melius re-
medium adhibere possit, & suæ curæ commissos præservare ab
omnibus, quæ nocitura sunt. Hunc autem morem refer-
uandi casus, absolute de illo loquendo, nullus ca-
tholicus improbabit, nā vniuersa Ecclesia hoc ob-
servat, tum pro vniuersa, respectu Summi Pontifi-
cis, tum pro singulis diocesis respectu suorum E-
piscoporum. Atque eadem ratione religiones idem
observant, quia Prælati religionum habent in reli-
gione suæ, vices Episcoporum, & quo intimius gu-
bernant & specialiori ratione officium spiritualiū
parentum exercent, suosque subditos ad maiorem
perfectionem ducere tenentur, eo tali statui magis
accommodata, & quodammodo debita est hæc re-
servatio. Vnde S. D. N. Clemens VIII. in peculiari de-
creto, quo huic reservationi religiosorum modum
posuit, supponit eam & licitam, & convenientem
esse, de qua etiam videri possunt quæ vniuersæ de
hac re in 4. tom. 3. partis disp. 29. tractauimus, vnde
constat hunc usum ob suam communem rationem
in Societate reprehendi non posse.

Non erit autem difficile proprias, & peculiare
rationes inuenire, ob quas hæc reservatio in Socie-

I.
Rationes
dubitandi.

II.
Ostenditur
ius reservan-
di dari in
Societate.

Ratio com-
munis pro
dicto iure.

III.

Ecc

tate